

„Fejlekók”

Szoboszlay Eszter illusztrációi, animáció-, és díszlettervei a Prohászka Iskola Galériájában

Piros szoknyás, copfos kislány áll édesapja dolgozószobájában, Kecskeméten. Figyeli a felnőtteket, rajzol. Rajzán piros szoknyás nyuszi. A lelógó fülű jószág figyeli a felnőtteket és rajzol - egy mosolygós, copfos kislányt, piros szoknyában. Egymás rajzában találkoznak és örök barátságot fogadnak.

Néha el kell válniuk egymástól, mint a többi mesében. Eszternek egy kicsit fel kell nőnie, hogy elvégezze a Magyar Képzőművészeti Egyetem grafika szakát, de sokszor találkoznak. Olyankor megosztják egymással kincseiket. Eszter mindent megtanul az alakrajzról, a rézkarcról, a könyvillusztráció és díszlettervezés szakmai fogásairól, a kis „fejlekó” pedig hűségesen őrzi a gyermekkor színeit, meséit, a rácsodálkozás örömét. A művész neki köszönheti kifogyhatatlan ötleteit, eredetiségét, bátorságát. Az érzékeny képességet, hogy ha gyerekeknek rajzol, nem gügyög – komolyan beszél, csendesen. Ha nem vagyunk menthetetlenül felnőttek, akkor mosolyra görbülő szájjal figyelhetjük az iskola galériájában kiállított műveken ennek a mesebeli barátságnak a képeit.

Kulcsképeket és hátttereket láthatunk a „Fejlekók” című filmből, amellyel a fiatal művész az idei Kecskeméti Animációs Filmfesztiválra nevezett. A valós szereplőkkel felvett jelenetek kollázsolt képkockái keverednek a rajzolt részletekkel, gondosan megépített díszletekkel. Itt is az érzékelés hagyományos „felnöttes” módszereit teszi idézőjelbe. A filmen megőrződött arcok elé varázsolja azt, amit „hiszem, ha látom” gondolkodással nem találhatunk meg soha, „ami a szemnek láthatatlan”. A fejünkbe lát.

Dobozokat épít, díszlet terveket (a Csodapipa, az Aranyhajú Melizante darabokhoz, valamint a Pán Péterhez), amik finoman keretbe foglalják a mese történeteit anélkül, hogy a szereplőket bezárnák, vagy elszakítanák a külvilágtól. Hiszen ezek a terek a perspektíva törvényeinek engedelmessé befelé végtelen hosszúak, zegzugaik tele a felfedezés és utazás, minden izgalomával. Falai áttörtek. Úgy tudunk szemlélődni – közlekedni – bennük, ahogyan Szoboszlay Eszter grafikusművész a legtermészetesebb módon utazik az emberi életkorok különböző halmazállapotú állomásai között. Oda-vissza. Felnőtt, tanult, érett, értő grafikusból piros szoknyás, copfos csöppséggé; a dobozba zárt terek alkotójából azok szereplőjévé.